

SĂ NE CUNOAȘTEM PROFESORII. PĂRINTELE CONF. UNIV. DR. CONSTANTIN JINGA

Rubrică realizată de MARIUS-ILIE ȘTEFĂNESCU
Teologie Pastorală anul III

Părinte profesor Jinga, pentru că studenții vă cunosc mai mult prin prisma activității de la catedră, am dori să aflăm ceva mai multe despre dumneavoastră. De când sunteți preot, unde slujiți și câte ceva despre familia dumneavoastră, dacă ne puteți spune.

Voi începe prin a vă spune că am absolvit Teologia chiar aici la Timișoara, în anul 1997. Am făcut parte din prima promoție de absolvenți, pe când totul era chiar la început. Chiar în vara aceluia an eram pregătit să intru în învățământ la Facultatea de Litere, mai precis la secția de Limba și Literatura Franceză - pe care o absolvisem deja în anul 1995 și unde eram oarecum așteptat, să intru în corpul profesoral. Ca o paranteză: eu am început facultatea la Timișoara în anul 1989, ca student la Filologie. Am absolvit Filologia în 1995, iar în 1993 am început Teologia. Deci între anii 1993-1995 am urmat în paralel cursurile celor două facultăți, Filologia și Teologia.

În 1995 am câștigat o bursă de studii și documentare în Marea Britanie. Programul de studii din Marea Britanie era astfel conceput, încât îmi permitea să îmi dau examenele și în țară, de aceea am putut finaliza studiile teologice în același timp cu colegii mei de la Timișoara. În 1997, înainte de a mă îndrepta spre catedra de Limba și Literatura Franceză, am socotit că se cădea să merg în audiență la vrednicul de pomenire Părinte Mitropolit Nicolae Corneanu. În calitate de absolvent de Teologie, apreciam că era o chestiune de considerație fiiască, să-i aduc la cunoștință planurile mele de viitor, precum și să-l asigur de disponibilitatea mea de a fi de ajutor, în lucrarea Bisericii. Părintele Mitropolit m-a primit cu multă căldură atunci. Mă știa deja, pentru că în perioada studenției începusem să public cu regularitate în presa culturală și în periodicele bisericești. A fost neplăcut surprins de gândul meu de a mă îndrepta spre Litere și a insistat să merg spre Teologie. Eu, mărturisesc, nu eram foarte hotărât în această privință, pentru că la Franceză aveam deja deschis un culoar destul de coerent, atât didactic, cât și de cercetare și eram implicat în câteva proiecte care

mă interesau. Dar cum el a insistat foarte mult, spunând că este nevoie să punem umărul ca și Teologia timișoreană să se dezvolte, până la urmă am acceptat, ca o soluție temporară - în opinia mea.

O vreme am și activat în ambele direcții, adică și în Litere și în Teologie, dar până la urmă se pare că Teologia a prevalat, pentru că iată, am rămas la Teologie. Traseul meu nu a urmat neapărat cursul plănuit de mine, ci s-a îndreptat după voia lui Dumnezeu. Tot în anul 1997 m-am și căsătorit. Soția mea și cu mine am fost colegi la Teologie, am fost chiar colegi de promoție, am fost amândoi membri ASCOR și după terminarea studiilor ne-am căsătorit. Familia noastră a fost binecuvântată prin nașterea a 3 copii. Dar au trecut câțiva ani buni de la absolvirea Teologiei și după căsătorie, până când am fost hirotonit. Aceasta s-a întâmplat în 2003 - când am fost hirotonit diacon, respectiv 2004 - când am fost hirotonit preot. Acum, privind înapoi în timp, pot să spun că hirotonirea și slujirea preotească au îmbogățit mult activitatea mea didactică, au influențat-o într-un sens pozitiv. Experiența pastorală aduce în orice ramură academică a Teologiei un conținut pentru care studiul academic poate oferi doar baza esențială, dar nu și sensul. Deci din 2004 sunt preot la o parohie din Timișoara, unde slujesc împreună cu încă doi colegi. Parohia se numește Fabric Vest, iar biserica are hramul Pogorârea Sfântului Duh. Este o parohie cu o istorie aparte, unde noi am încercat să continuăm o tradiție care datează încă din perioada interbelică, de cateheze dedicate copiilor și tinerilor, de sprijin material și educațional dedicat unor elevi proveniți din medii dificile sau defavorizate. Suntem preocupați de această componentă educațională și misionară în rândul tinerilor.

Pentru că sunteți absolvent al Facultății de Teologie din Timișoara, chiar prima promoție, ne-am bucura dacă ne-ați relata câteva amintiri despre profesorii și colegii dumneavoastră de atunci. Cum era la începuturi?

Perioada anilor '90 a fost în România o perioadă de începuturi, în general vorbind. Ca tânăr de 20 și ceva de ani, aveai senzația că totul trebuie făcut, că chiar poți schimba lumea din temelii, că poți face lucruri semnificative. A fost o perioadă plină de efervescență, de entuziasm și de o libertate pe care din păcate am impresia că am cam pierdut-o, acum. Această atmosferă dinamică a contribuit enorm, în ceea ce mă privește, la decizia mea de a rămâne aici. Spun asta, pentru că în perioada cât am fost plecat în străinătate am avut câteva ocazii și

oportunități concrete de a rămâne acolo și de a-mi construi o carieră universitară în Marea Britanie sau în Statele Unite.

Câțiva colegi de-ai mei din perioada aceea chiar au rămas în occident și acum sunt profesori universitari și cercetători cu o reputație considerabilă. Pe mine m-a fascinat atunci faptul că aici, în țară, în ciuda greutăților și a nenumăratelor dezamăgiri, poți contribui efectiv la construirea unei lumi noi. Cum spuneam și mai sus, era mult entuziasm, relațiile cu profesorii noștri erau foarte apropiate. Părea că ei înșiși descoperă lucruri cu noi împreună. De multe ori țineam cursurile în spații improvizate, pentru că nu aveam un sediu anume. Dar eram fericiți, pentru că ne întâlneam, pentru că discutam, pentru că apăreau cărți noi pe care le dezbăteam liber. De multe ori rămâneam după ore, continuând discuții începute pe la vreun seminar. Iar profesorii rămâneau cu noi, discutând și ei, cu timp și fără timp. Mulți dintre studenții de la Teologie eram implicați în ASCOR.

Unii organizau conferințe, se ocupau de invitați. Alții făceau tot felul de acțiuni sociale. Eu și câțiva colegi ne ocupam de o mică publicație, „Tineretul Ortodox”, care apărea o dată pe lună. Mai mult, profitând de faptul că la un moment dat îmi creasem câteva relații foarte bune în Marea Britanie, începusem să organizez ca student o serie de „ateliere” la care invitam profesori de acolo, care susțineau prelegeri pe diferite teme teologice. Acestea fiind interdisciplinare, de cele mai multe ori participau la ele și studenți sau chiar profesori de la alte facultăți din Universitate. Acum privesc cu multă nostalgie înspre vremurile acelea.

Și acum o întrebare din perspectiva materiei principale pe care o predați. Care este importanța studiului Vechiului Testament în viața morală și duhovnicească a studenților și în activitatea de mai târziu a absolvenților, indiferent de domeniul de activitate ulterior?

Studiul Vechiului Testament și al Sfintei Scripturi, în general vorbind, este fundamental pentru un student la Teologie. Deloc întâmplător, Studiul Vechiului și al Noul Testament sunt prevăzute chiar în primii doi ani de studii, pentru că Biblia reprezintă baza întregii pregătiri teologice. Am putea chiar spune că aproape toate celelalte discipline studiate sunt doar comentarii în marginea corpusul biblic, sunt doar eforturi de a înțelege mai bine și de a împlini cuvântul Sfintei Scripturi. Dar înainte de a vorbi despre importanța academică, asupra

căreia voi reveni imediat, trebuie să pornim de la a preciza că tot ceea ce este consemnat în Sfânta Scriptură este rezultatul direct al revelației dumnezeiești. Tot ce avem acolo este scris sub inspirația divină. Deci importanța acestor scrieri este dată în primul rând de faptul că ele sunt revelate și inspirate de Dumnezeu. A le neglija, a nu le acorda atenția cuvenită este un act de impietate și care denotă neseriozitate în ceea ce ține de propria viață duhovnicească. Acestea fiind spuse, se înțelege probabil de la sine că ele nu pot lipsi din preocuparea zilnică a unui student teolog. Cercetarea Sfintelor Scripturi este în primul rând o lucrare duhovnicească, o lucrare de edificare, de creștere, de cercetare de sine. În al doilea rând, este aspectul cărturăresc, academic.

Se vorbește destul de mult în ultima vreme, din păcate, despre un „analfabetism biblic”. La prima vedere, am putea crede că acest „analfabetism biblic” îi vizează pe oamenii necredincioși, pe necreștini, pe cei care din păcate în număr din ce în ce mai mare se declară areligioși sau agnostici - așa cum am putut vedea din datele ultimului recensământ din România. Dar în realitate „analfabetismul biblic” se poate constata din ce în ce mai pregnant și în rândul oamenilor credincioși. Adeseori, din păcate, îi întâlnim chiar în rândul studenților de la Teologie. În foarte mare măsură, acest fenomen își are originea tocmai în neglijarea Vechiului Testament. Neglijarea Vechiului Testament atrage după sine, pe cale de consecință, o diluare considerabilă a înțelegerii Noului Testament. Lipsite de rădăcinile vechitestamentare, textele nouetestamentare par desprinse dintr-un context firesc. Astfel, ele își pierd din conținuturi și, implicit, din greutate. Iar fără o bună cunoaștere și asimilare a Vechiului și Noului Testament, toate celelalte sunt ca un fel de construcții lipsite de o bază solidă: dogmatica, spiritualitatea, morala, liturgica, iconografia, muzica bisericească - sunt asemenea unor castele minunate, dar construite pe nisip. Patrologia devine un fel de studiu al unei istorii literare din antichitatea târzie.

S-a remarcat deja faptul că Vechiul Testament este asemenea unui limbaj. Un limbaj care poate fi învățat, poate fi vorbit, dar la fel de bine poate fi și uitat. Așa ca orice limbaj, el îndeplinește și funcția de a fi un instrument de privire, de evaluare, de cunoaștere, de asumare a lumii în care trăim și în care Domnul ne-a rânduit să ne lucrăm mântuirea. Așa este, Vechiul Testament, în dimensiunea lui istorică, poate fi comparat cu un limbaj specific unei culturi, unei gândiri, unei epoci. Vreme de câteva milenii, Vechiul Testament și Biblia, în general vorbind, au fost citite în Biserică pentru a înțelege realitatea în care ne găsim, pentru a ne înțelege pe noi înșine, pentru a ne găsi calea spre dobândirea Împărăției Cerurilor.

Iar acum, când schimbările din realitate se radicalizează, pare că avem tendința fie să uităm acest limbaj, pentru că nu mai citim Biblia, fie să-l conservăm pentru valoarea lui istorică sau culturală. Ei bine, în studiul Teologiei avem nevoie pe de o parte să menținem vie memoria aceasta, pentru a o putea transmite mai departe și astfel a traversa culturile, a lumina epocile și transforma istoria în care trăim într-o scară a mântuirii.